

ЙОГО ОБЕРІГАЄ БОЖА МАТІР

«Життя прожити – не поле перейти», – стверджує народна мудрість. У кожного своя життєва нива. Для одних вона – рівна і гладенька, для інших – тернистий шлях із численними перепонами, які постійно треба долати, біль і сум розчарувань.

Нелегка життєва дорога лягла до ніг мого дідуса – жителя с.Бокійма Семена Матвійовича Мельника (на фото). За своє життя він пізнав «прелести» і панщини, і війни, і післявоєнної відбудови...

Проходивши тільки 2 дні у панську школу, малий Семенко самотужки навчився читати, писати, рахувати. Ота любов до науки супроводжує його й донині. У свої 93 він читає історичні книги, Біблію, періодику, пам'ятає чимало віршів і пісень, цікавиться суспільними подіями в державі.

Доля не була прихильною до дідуса у воєнні роки (на фото у верхньому ряду крайній праворуч). Він пройшов Прибалтику, Білорусь, Німеччину. Коли брали Кенігсберг, у 1944 році, Семена Матвійовича поранило. Він, будучи розвідником-автоматником, ішов попереду і помітив на даху одного з будинків снайпера. Пробравшись усередину, почав підніматися східцями. Раптом пролунав постріл. Семен упав. Ворога тоді знешкодили, але важка рана, як і інші, отримані в подальших боях, нагадують про себе й досі тупим болем і спогадами.

Розповідав дідусь і про те, як перебував у полоні. Жили в бараках по кількасот чоловік. Годували їх тільки гнилою бруквою. Яюсь довелось Семену Матвійовичу чергувати з товаришами на кухні. Після обіду всіх полонених, що поверталися в барак, перевіряли, аби чогось

не вкрали. Всі чергові, крім Мельника, понабирали за пазухи окрайців хліба. Дідусь знав, що німці обов'язково перевірять, знайдуть і покарають. Так і сталося, щоправда без покарання. Однак увесь знайдений запас комендант віддав... Семену Матвійовичу – за те, що той нічого на кухні не взяв. Скільки радості було в бараці, коли товариш повернувся із таким трофеєм...

А в перший день, коли полонених привезли у табір, німці відправили їх у лазню і прожарили одяг. Дорогою до лазні Семен Матвійович раптом побачив на землі іконку Божої Матері. Непомітно підняв її і сховав у чобіт. Німці цього не помітили і пропустили в'язня у взутті. Ту іконку бокіймівчанин носив біля серця всю війну, зберіг її донині і вважає, що саме Божа Матір оберігає його все життя...

Післявоєнні роки теж принесли чимало турбот: хвороба, операція і ось уже майже 55 років дідусь живе з однією ниркою. Але він має невмирущий потяг до життя і велику силу волі. Семен Матвійович скерував свій життєвий шлях так, щоб було добре його сім'ї – дружині Софії Василівні, з котрою разом уже 61 рік, двом донькам, які подарували 6 онуків,

а ті, в свою чергу, – 12 правнуків. Отож, у свої 93 дідусь Семен і бабуся Софія (на фото знизу) виглядають у гості внуків і правнуків, які тішать і дарують їм свою дитячу любов, розповідають старенькі про своє життя-буття, наставляючи на путь істинний. А ще Семен Матвійович показує малечі власні нагороди: медалі «За взяття Кенігсберга», «За бойові заслуги», ще 12 – одержаних у післявоєнні роки, орден Вітчизняної війни, медаль Жукова і медаль за працю.

Усі ми любимо дідуса і вітаємо з Днем Перемоги. Нехай його життєва стежина буде ще довгою-довгою, а здоров'я – міцним-міцним.

**З повагою і любов'ю
Тетяна ВОЛОШИН,
внучка ветерана.**